

Er livet en biograf

Dan Turell - en digter i farezonen

Af Bettina Heltberg

DER ER intet spørgsmål der er mere irriterende for en forfatter (eller en hvilken som helst anden kunstner) end dette evige front bekymrede kritiker-spørgsmål: jamen, holder han nu? Hvor længe kan han holde den gående? Er han ikke ved at toppe? Eller har han måske allerede toppet?

Succesens magt er lunefuld. Lige pludselig kan hele verdens superdigter sidde ligesom fhv. Kissinger med telefonen og affyre sine sætninger, og der er ingen i den anden ende af røret. Klapsalverne er forstummet, uden at man rigtig kan sige hvorfor. Vel mest fordi publikum har trang til noget nyt. Og produktive forfattere løber en større risiko for at trætte deres publikum end de eksklusive, der kun lader høre fra sig hver femte år med et udsegt filligranarbejde.

Dan Turell er en af de digtere, der er i farezonen. For han er jo produktiv som bare pokker. I dag udkommer bog nr. 41, en ny digtsamling, der fortsætter hvor han slap med Drive-in digtene. Den nye

hedder 3-D Digte efter et forslag af Jacob Ludvigsen. Det forslag var godt. Det er en titel der præcist rammer Turells halvtredser-nostalgi, hans sans for show & film & underholdning og alt hvad der er liv i højeste potens - tredimensionalt liv. Men der er jo også noget gysende og drømmeagtigt i de tredimensionale biografte. Man skal have særlige briller på for at se tingene tredimensionalt. 'Alting er sådan en drøm for mig', citerer Turell fra Andy Warhol. Og det passer på Turell. Man kan ikke se Gøg og Gokke, W. C. Fields, Humphrey Bogart, Den store stygge Ulv og Billie Holiday m. m. fl. lyslevende side om side med buddhaen og de gale zen-munke og professorerne Tribini og Wittgenstein (der sidder i himlen i udveksler erfaringer om sproget!) med mindre man til dels drømmer.

DER ER et helt batteri af optrædende og rollehavende i dette tredimensionale drømme-show, og han elsker alle dem der kan deres kram. En bemærkning fra Gunnar Nu Hansen: 'Jeg vil dø med mikrofonen i hånden', gør ham glad, og han skriver begejstret: 'Rigtigt, Gunnar! Sådan! Vi forstår dig! Vi vil all dø med mikrofoner i hånden! ...' hvorefter han får skrevet et langt og skægt digt om alle de, der dør midt i deres gerning, tandlægen død midt i plomberingen, Otto Leisner død i TV midt i en vittighed (fik aldrig afleveret pointen), togkontrol-

løren død i i salget af sidste pladsbillet til Intercity kl. 14.30, og Frelsens Hær, der kollektivt kaldes hjem til Herren lige efter at blæserne er sat i gang: 'jeg er lykkelig og fri, jeg er lykkelig fordi BLAF!' Sådan skal det være - for det er nok ironi, men det er også den vitale Dan Turells dybe dødsangst, der her taler. Liv midt i døden, mand - så den ikke skal være så codyl. UNDER LÆSNINGEN af disse mange veloplagede numre er det så, man kommer til at tænke på indledningsspørgsmålet; holder han. Ikke i den forstand, om Dan Turells talent holder, for det gør det - det

kan ingen være i tvivl om. Heller ikke i den forstand om hans store succes hos kritikere og publikum heller, for det gør den selvfølgelig ikke i det lange løb. Og det kan vel også være mere underordnet. Men forstået på den måde, om hans fundamentale opfattelse af tilværelsen som et gigantisk show nu kan bære alt. I denne digtsamling har han allerede noget besvær med at gøre digtene til sin elskede, og digtene til sin far til kortfilm i 3-D biografen på linje med de andre, der vises. Det kan være et tegn på blufærdighed at holde sig indenfor sin ramme. Men det kan også være, at han

kommer til at sprænge den en dag, fordi den trætter mere end den inspirerer.

Personlig synes jeg at kærlighedsdigtene og navnlig dem, der handler om farens død, hører til samlingens bedste. I disse digte undgår han også den tendens til automatisk køren videre ud ad sporet, den alt for langstrakte udmøntning af en enkelt ide, der somme tider er hans problem. Det er sjældent, man læser kærlighedsdigte fra søn til far. Dan Turells er varme og følsomme, men blotet for sentimentalitet.

Dan Turell: 3 -D Digte. 140 sider, kr. 48,-. Borgens Forlag.

Dan Turell, tegnet af Hans Bendix.